

EDITORIAL

RETORN AL MITE?

Des dels inicis dels temps la humanitat ha necessitat de les històries, dels mites, per tal de fer comprensible el caos, per tal d'explicar la realitat. Les històries ens ajuden a entendre, a donar coherència, a pensar la realitat des de l'emoció que ens susciten.

A l'Antiga Grècia, fa 2.500 anys es va produir el pas del mite al logos —a grans trets, la raó—. Ja no es buscaven totes les explicacions en la voluntat de Zeus sinó en la realitat tangible. Malgrat tot, les històries, la ficció, allò sobrenatural, ens ha ajudat i acompanyat al llarg dels segles, potser ja no com una manera d'aproximar-nos al coneixement, però sí per fer-lo assumible. Ambdós ítems han coexistit amb finalitats diferents. Aquestes narracions s'han incorporat a les religions, a la literatura, als relats èpics, a la poesia, al cinema..., i s'han allunyat cada cop més del que entenem per ciència, territori per antonomàsia de la raó.

Ara bé, sobretot en èpoques de crisi —ja siguin socials, individuals, econòmiques o sanitàries— la humanitat sempre ha buscat el recer del mite, de les explicacions mítiques o sobrenaturals. Allí hi trobem aixopluc, explicacions que entenem, lògiques consoladores i, molts cops, comunitat.

Actualment, en el context en què vivim, és temptador buscar explicacions a través del mite, és més fàcil, és a l'abast de tothom, és plausible, consolador i legitimador de qualsevol conducta. Cadascú es conta el conte que vol. O que necessita. I es difumina el límit. D'aquí la gran proliferació i diversificació de relats alternatius, teories, creences, i imaginaris que fan legítimament la seva funció, però no la del logos.

Qui sap si estem començant el camí invers de l'iniciat pels grecs? qui sap si, cada cop més, deixem de pensar el que creiem?

Núria Pujol

Aquest núm.3 de La Garbinada serà un especial per tal de donar cabuda a esdeveniments, opinions i actes que han tingut lloc al nostre municipi des del mes d'abril.

Ens vam quedar sense celebrar Setmana Santa, Pasqua-Festa de l'Aigua, els Quintos, sopars amb les grans colles d'amics... Per poc ens quedem sense la BTT David Duaigües!!! Hem hagut de renunciar a moltes coses, a les quals fins ara no donàvem prou valor.

Seguim vivint moments difícils i convulsos però, malgrat les restriccions, estats d'alarma i confinaments, els veïns i veïnes d'Almatret hem intentat gaudir de l'estiu i de les festes en la mesura en que ens ha estat possible.

A l'estiu, s'han pogut fer uns banyets a les piscines, el vermut, àpats reduïts (això sí) amb famílies o amics als bars del poble...

Per Sant Miquel es va poder celebrar la missa (sense processó, però) en honor al patró. Hi va haver espectacles per a tothom. I que estrany no poder sortir a la pista a ballar quan les cames ja t'hi portaven! Vinga distàncies, mascareta i gel.

I, de tot, de tot el que ha estat diferent, el que més hem trobat a faltar no és res material. Ha estat i segueix sent el poder abraçar, fer petons, estrènyer les mans, veure els somriures i les expressions dels familiars, amics i coneguts...

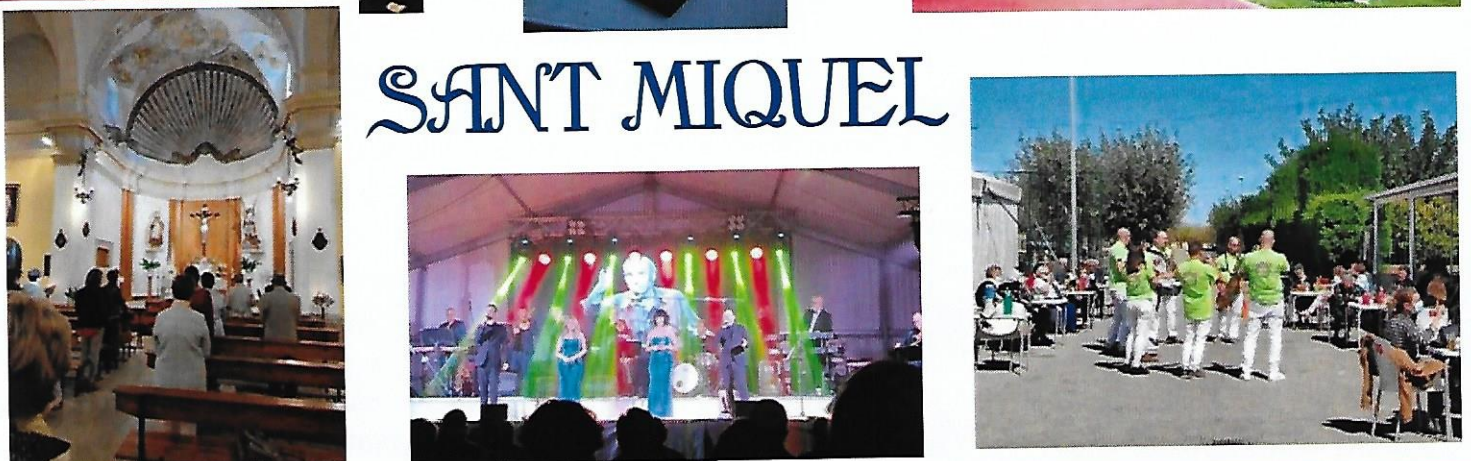
Així, doncs, us adjuntem unes quantes imatges d'una primavera i un estiu peculiars. Seguim endavant, perquè això s'acabarà!!!

Pepita Vallés Duaigües

L'ESTIU

SANT MIQUEL

APUNTS DEL PASSAT

Estic contenta que La Garbinada s'hagi tornat a editar. Malgrat la feina que comporta, penso que val molt la pena, però molt, continuar. Ànims!!!!.

Què recordo de la meua infantesa? Doncs força coses. El temps no anava tan de pressa com ara; segons com, costava de passar. No feia pas massa anys que havia acabat la guerra i les coses eren molt diferents.

Els carrers del poble eren de terra amb les roderes dels carros ben marcades.

Si bé hi havia algunes cases benestants, moltes eren força rònegues amb finestres petites, balcons estrets etc... Moltes finestres tenien esclotxes i perquè no entrés el fred de l'hivern es tapaven amb draps vells o papers.

A la nit, s'il·luminaven amb bombetes de baixa intensitat, decorant-les amb papers de seda de colors diferents.

A l'estiu, al foc i a prop de les bombetes s'hi posava una tira de paper engomada perquè les mosques s'hi enganxessin.

Per fer les "necessitats, de vegades, es disposava de les comunes; si no es disposava de comuna, calia anar al corral o a l'estable. A la comuna hi havia una mena de banc de fusta amb un forat al mig i una tapa de fusta. A la porta o a la paret, un clau amb un filferro en forma de ganxo per penjar-hi els bocins de paper de diari. Més endavant, i gràcies a Déu, van sortir els rotllos de paper "Elefante". També s'hi guardaven els orinals que a la nit es portaven als dormitoris.

Per a rentar la roba es disposava d'uns ribells de zinc bastant grans.. Aquests ribells també s'empraven per a la neteja personal que es solia fer un cop a la setmana. El palanganer es feia servir a diari per rentar-se la cara i les mans

I l'aigua? Això sí que era un problema perquè anava escassa. Les casses que tenien una cisterna gran eren afortunades!!; les que la tenien petita o no en tenien, havien d'anar a buscar l'aigua on fos: al pou, a casa d'un veí, a les basses.

L'aigua es transportava en càntirs de terrissa. Les dones que anaven a buscar aigua als pous o a les basses, es feien com un coixinet, rodó i aplanat, amb un drap gruixut i se'l posaven damunt del cap; a sobre hi instal·laven el càntir amb una gran habilitat i equilibri, i amb les mans a la cintura.....càntir va i càntir ve.

Quan s'anava a buscar aigua a les basses o al riu amb els animals i els asgadells ho acostumaven a fer els homes.

Abans es deia que les persones més importants del poble eren el metge, el capellà, el secretari i els mestres. Avui vull fer un recordatori del Sr. Miquel de casa Jacintet que durant molts anys va ser el Sr. Metge d'Almatret. No era gaire alt, però sí polit i ben vestit (cada dia anava amb "traje"). Quan passava a visitar els malats per les cases, cridava a baix a l'entrada i anava pujant fins a l'habitació del malat. Et mirava la febre, t'escoltava, et tocava la panxa i el ganglis, i amb una cullera et feia obrir la boca i dir aaaaaaa... per mirar-te el coll i la gola. Abans de marxar es rentava les mans en un palanganer i se les eixugava amb una tovallola blanca.

Si havia de venir més d'una vegada per la mateixa malaltia, era senyal que la cosa no anava gaire bé i podien sortir complicacions.

Sabia fer moltes coses. Arrencar dents i queixals, posar injeccions, cosir ferides, assistir a les dones durant l'embaràs i el part. Gràcies a ell, quanta quitxalla va arribar al món!

Recordo que als baixos de casa seva, al carrer Maials, hi havia una vitrina amb les xeringues de vidre i les agulles, capsos metàl·liques, les estenalles, capsos rodones de llauna amb gasses, ampolles de vidre amb alcohol, iode, aigua oxigenada, cloroform... i tot això amb una olor molt peculiar.

No sé si van saber reconèixer prou la seva dedicació i professionalitat. Moltes gràcies Sr. Miquel!!

Maria Lluïsa Florensa

LES ORQUESTRES I L'ORQUESTRINA D'ALMATRET. EXPOSICIÓ-HOMENATGE

Gràcies a la informació recollida en el procés d'organització de l'exposició-homenatge als membres de l'orquestra local dels anys 50, **TERPSICORE**, s'ha pogut estirar el fil que ens ha portat a esbrinar com es va arribar fins a aquells anys daurats de la música orquestral de ball que encara recorden les persones que els van viure en tot el seu esplendor, gràcies als balls de Festa Major però sobretot gràcies a les vetllades dominicals. Aquest és el camí que hem pogut reconstruir per ara.

Francesc Mateu Montagut (Sisquet de Ramundeta) esmenta en el seu llibre sobre la història d'Almatret: "L'any 1883 s'organitza la primera banda de música, la qual va ésser renovada l'any 1897 i la **tercera amb el mestre Saranyana** (sic) **el 1918**, la qual, uns anys després es convertí en orquestrina" (pàg. 133).

D'aquestes primeres bandes del segle XIX no en tenim –per ara– constància escrita ni gràfica. La primera informació gràfica i fiable sobre les orquestres existents a Almatret que tenim és aquesta fotografia, datada el Sant Miquel de 1927.

Miquel Duaigües, nét de Sisco Perdigot, em va poder informar que aquesta orquestra s'anomenava **LA VIOLETA** i que son padrí n'era el representant, tal com s'acredita en una tarja que encara guarda. A més, em va confirmar els noms dels músics que hi surten:

ORQUESTRA LA VIOLETA
Sant Miquel, 1927

En primer terme (asseguts): **FRANCESC DUAIGÜES ARBONÉS** (Sisco Perdigot), fiscorn; **JOSEP FLORENSA ORÓ** (Pelut), trompa marrana?; **JOSEP SUÑÉ LLOP** (Josep de Llop), trombó; i **JOSEP TARRAGÓ TARRAGÓ** (Balancetes), bombardí. En segon terme (drets): **ANTÒNIO MUR FENOSA** (Tonet del Potro), trompeta; **PERE MATEU MONTAGUT** (Peret de Ramundeta), trompeta; **RAMON DUAIGÜES MIARNAU** (Madronet), clarinet; **CONRADO VERDIÉ PONS** (Conrado de la Bessona), clarinet.

A més, també em va passar els noms dels músics que havien format l'orquestra **LA VIOLETA** el 1918 quan es va produir la tercera renovació (que s'havia fet amb el mestre Sarañana, segons paraules de Sisquet de Ramundeta): **FRANCESC DUAIGÜES ARBONÉS** (Sisco del Perdigot), trompeta; **JOSEP DUAIGÜES ARBONÉS** (Jusepet del Perdigot), trompeta; **JOSEP VILA** (Jusapet de Maria Juan); (Salero); **FRANCESC PRUNERA BALLESTÉ** (Sisco Franxet), contrabaix; **PERE BALLESTÉ** (Pere la Juana), clarinet; i **PAU GIRONÉS GRISÓ** (Sinteto), clarinet.

A mitjans dels anys 30, l'orquestra es converteix en orquestrina i passa a anomenar-se **TERPSICORE-JAZZ**, incorporant una instrumentació que els permetia tocar una música més moderna influenciada per la música de les bandes nord-americanes (xarleston, fox-trot, swing, ...) i més tard pels sons caribenys (cúmbia, samba, mambo, txa-txa-txa,...).

Els membres que en van formar part (d'esquerra a dreta): **PERE FLORENSA TARRAGÓ** (Peret de Florens); **RAMON FLORENSA TARRAGÓ** (Ramon de Florensa); **ANTÒNIO MUR FENOSA** (Tonet del Potró); **JOSEP FLORENSA ORÓ** (Pelut); **FRANCESC DUAIGÜES ARBONÉS** (Sisco Perdigot); **RAMON DUAIGÜES MIARNAU** (Madronet); **JOSEP ARBONÉS DESCARREGA** (Josep de Pau de Manenes); i **ANTONIO MOLINS MOLINS** (Tonet de Ton de Molins).

TERPSICORE-JAZZ

El 18 de juliol de 1936 es va produir el cop d'Estat contra el govern de la Segona República i començà la guerra. La **TERPSICORE-JAZZ** deixà l'activitat musical i alguns dels seus membres – a l'igual que altres músics del poble- en van patir les tràgiques conseqüències.

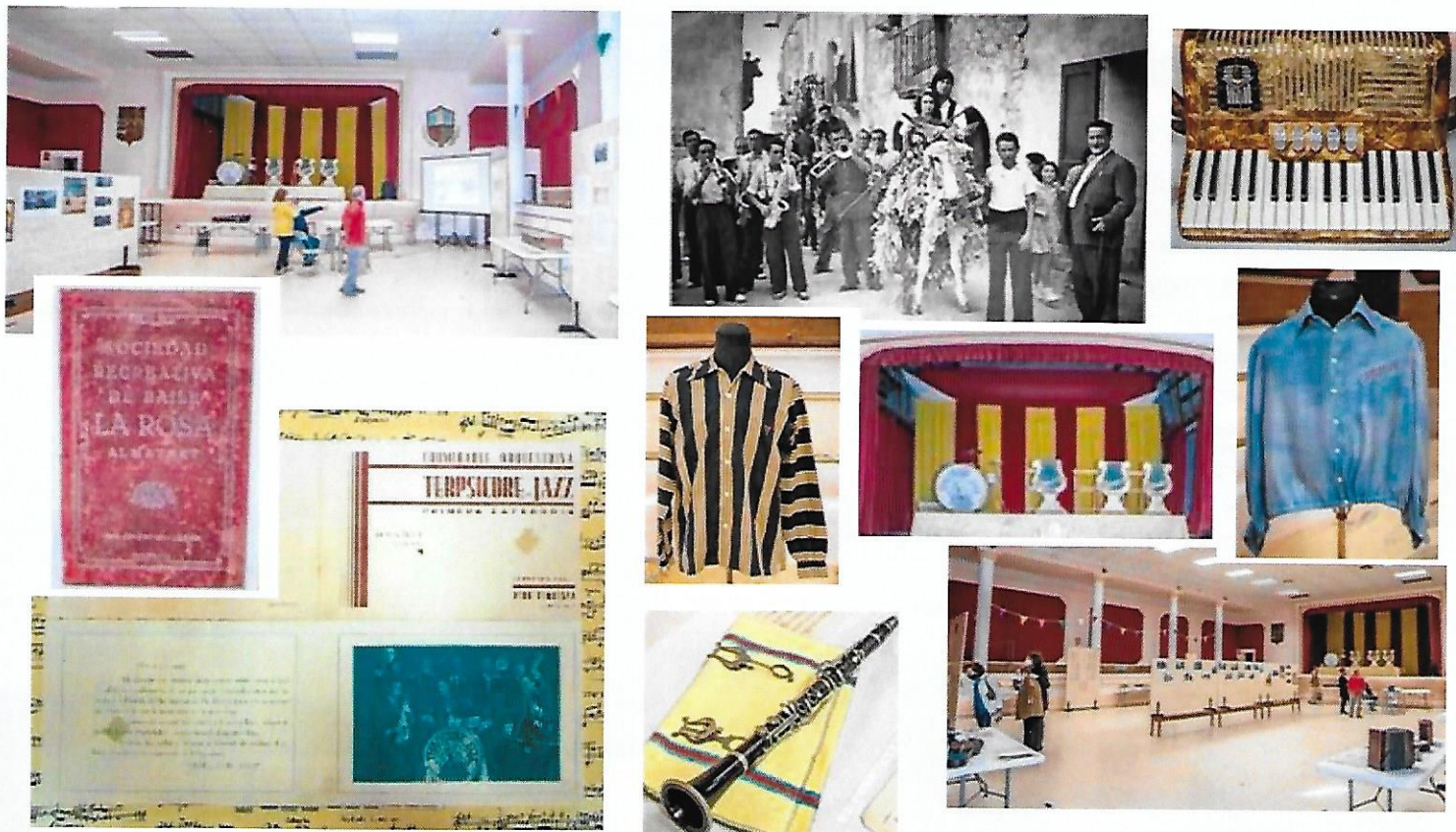
Després de la guerra, passen a anomenar-se senzillament **TERPSICORE** i es converteixen en l'orquestra local que amenitzarà els balls dels diumenges, primer al Ball de Molins i després a la Societat. I durant la Festa Major, els balls a l'envelat de la plaça, els "pasacalles" del quintos, els partits de futbol i els oficis religiosos i les processons.

ELS ÚLTIMS MEMBRES DE L'ORQUESTRA

Els vuit membres de l'última composició de la **TERPSICORE** van ser: **JOSEP FLORENSA** (Pepe Pere); **PERE FLORENSA TARRAGÓ** (Peret de Florensa); **RAMON FLORENSA TARRAGÓ** (Ramon de Florensa); **MIQUEL PALLISÉ PONS** (Miquel de Peixet); **ANTÒNIO MUR FENOSA** (Tonet del Potro); **ADOLFO SUÑÉ MUR**; **FRANCISCO TAMARIT ARESTÉ** (Paco la Matinera, pare); **FRANCISCO TAMARIT ALENTORN** (Paco la Matinera, fill). Paco la Matinera fill és actualment l'únic membre viu que ha format part de l'orquestra **TERPSICORE**, en la qual havia substituït a **JOSEP MIARNAU FLORENSA** (Pepito Pajà), i hi va tocar els tres o quatre últims anys de la seva existència, quan tenia entre 16 i 20 anys.

També hi va haver altres músics que van tocar en algun moment puntual amb l'orquestra **TERPSICORE**, com: **JUAN FLORENSA RIBA** (Juan del Pelut), fill de **JOSEP FLORENSA ORÓ**, que va continuar la carrera musicals a l'exèrcit; **SANTIAGO GUILLEM** (Santiago'l Serengui); **MIQUEL MIARNAU SOLÉ**. (Miquel del Caballo), fill de **JOSEP MIARNAU FLORENSA**, que també va continuar la carrera musicals a l'exèrcit; **MANUEL ARBONÉS** (Manuel de Perejoanet) que va substituir a **SANTIAGO GUILLEM** (Serengui); **DOMINGO CASES** (Domingo Madronet); **JOSEP Ma PRUNERA** (Josep Ma Rondan) va substituir a la bateria a Pepe Pere durant dos o tres mesos perquè aquest estava de dol per la mort de la seva filla.

A tots ells-i a d'altres músics que potser ens hem deixat sense voler per manca d'informació- i a tots els habitants d'Almatret que van gaudir amb la seva música i balls va anar dedicada aquesta exposició.

Text: Albert Santaulària Molins/ Fotografia: Maria Teresa Martínez Sentís

JORDI FORNOS MATEU (EL MOSSO).

Conversa amb la seva dona Anna Maria, la seva companya de vida

El passat 10 de juny ens va deixar un gran artista, autodidacta i fill d'Almatret, en Jordi Fornos Mateu, lo Mosso.

Tant veïns i veïnes d'Almatret com visitants del poble vam poder gaudir, sempre que volíem, de les seves magnífiques obres a la galeria que tenia a casa seva. També ens explicava, al seu taller, les eines que utilitzava i els processos emprats fins que tenia enllestida cada obra.

La seva extensa obra és ben coneguda, però potser no ho és tant la trajectòria de vida que fa fer d'en Jordi un **ARTISTA**.

Als vols de la dècada dels anys vint, va arribar a Almatret el pare de Jordi Fornos buscant feina, la va trobar de seguida. Va entrar a treballar de mosso en una de les cases del poble i aquest és l'origen del sobrenom de la casa familiar.

Es va casar amb la Maria Mateu Mur (casa Batistet), i el dia 7 de juliol de l'any 1937 van tenir un nen a qui van batejar amb el nom de Jordi. Passat el temps i a l'edat de vint-i-quatre anys es va casar amb l'Anna Maria Arbonés Teixidó, d'Almatret.

El 1964 va néixer la primera filla del matrimoni, Jordina, i 7 anys després va arribar el segon fill, Fernando.

Com molta gent d'Almatret i de la rodalia, va treballar de miner fins als vint-i-quatre anys. Es va donar de baixa d'aquesta feina per deixar el lloc al seu germà Josep, que havia de fer la "mili". Els miners, per ser una feina essencial i perillosa tenien el "privilegi" d'exempció, i ell va deixar-la pel bé del seu germà.

L'any 1966/67, la família Fornos-Arbonés va marxar a treballar a una finca d'uns ducs de la població d'Esplús (Osca), on hi van treballar deu anys. Van tenir casa, treball i tota la despesa coberta. La seva filla va anar a l'escola de Binéfar.

Van tornar a Almatret perquè Jordi "Ginoll" – encarregat de Xano- li va oferir treballar en la construcció de les granges. Es van posar a viure al carrer Nou a casa d'una padrina de l'Anna Maria.

Al cap de tres anys, l'Hilari de Lola li va comentar si volia entrar a treballar a la Cooperativa de la mina de La Canota (mina Pilar). Va treballar com sempre amb il·lusió i amb moltes ganes. Per ell va ser tornar a la seva joventut de miner.

Una altra vegada apareix a la seva vida en Jordi "Ginoll", que havia plegat de Xano, i li ofereix anar a treballar a la mina El Lluc (Tres Amigos). Era tant treballador, que la gent el buscava per treballar. Va estar de miner durant 5/6 anys fins que els efectes del pols de la mina, ja que era picador de primera, i del fum del tabac (cal dir que no fumava gaire) li van provocar asma i ja no va poder continuar de miner.

Tot es complicà i li apareix una ronquera l'any 1992. Descobreixen que té pòlips a les cordes vocals, els analitzen i tot bé. Però, a l'octubre del 1993, la ronquera continuava. Tornen a controlar, neteja i biòpsies i troben allò que ja es pensava el metge: de les 3 mostres, una d'elles era cancerosa. El 17 de febrer del 1994 li treuen les cordes vocals i comença el "calvari": viatges a Barcelona i 32 sessions de ràdio- cada dia un viatge per 5 minuts de tractament. Un sense viure. No podia treballar enlloc, no li podia tocar el sol, el coll el tenia, com diu la seva dona "en carn viva". Les seves ganes de ser útil i el seu tarannà de treballador van ser la base del Mosso Picapedrer. Amb les seves paraules: "si no faigs alguna cosa em moriré".

La primera producció va ser l'escut d'Almatret – va fer dues torres en lloc de tres- ; el té al mas de les Basses Roges i el va fer diverses vegades. El seu fill Fernando li va comentar: "fes l'escut dels pobles del Segrià i del Consell Comarcal" i així ho va fer.

Recuperat de l'efecte de la ràdio i de l'operació, es va dedicar a treballar la terra sense deixar la de picapedrer. La seva "jornada laboral" la repartia entre el camp i la pedra. Anava al camp a les 7 de matí i una mica abans de la una tornava cap a casa. Fins a l'hora de dinar, a la pedra; dinaven i, per descomptat, una mica de migdiada. De tres a cinc de la tarda, a la pedra; després dues o tres horetes a la feina del camp; tornava a la seva afició fins a l'hora de sopar.

Tenia un defici per esculpir escuts heràldics. Els primers, el de la seva família a Almatret. Jordi volia esculpir MOSSO, però l'Anna Maria li va dir que: "la casa pairal és la de la teva mare, per tant fes el favor de posar BATISTET".

A poc a poc la seva salut es va anar ressentint i l'artrosi a les mans i a les cames li van impedir continuar mantenint el ritme de producció escultòric i treball al camp. L'últim tram de la seva vida va tenir una altra companya: una "motoreta" per moure's pel poble. També s'hi van afegir problemes de cor, la seva última malaltia. Va acceptar i adaptar amb molta dignitat aquesta situació.

Taller i eines

Estació de trens de Lleida

Al Carrer La Bassa hi tenia gallines, però a poc a poc van anar disminuint quedant-ne només una. Tothom li deia que la matés, però ell sempre es va negar. Aquesta gallina va ser el seu matalàs per tirar endavant, volia tenir una obligació, volia "treballar", sentir-se útil. Més d'una vegada comentava amb la seva dona: "Qui m'ha vist i qui em veu."

Com a bon pare, estava molt orgullós de cadascuna de les obres: escuts dels pobles del Segrià, una perfecta reproducció a escala original de l'Ermita de Sant Joan d'Almatret, l'estació de ferrocarril de Lleida, els encadenats d'una sola peça de pedra...

En Jordi "Molinets" li va proporcionar un llibre que recollia tots els escuts dels pobles de Lleida per ordre alfabètic. Va començar a esculpir-los i va esdevenir la seva obra inacabada, ja no va poder acabar l'escut de Sidamon.

Moltes gràcies, Jordi, per l'exemple de sacrifici, treball, superació i lluita constant davant les adversitats.

Fermín Esteban

La Festa Major d'enguany ha estat diferent de les dels darrers anys perquè la Covid-19 ens ha fet modificar els costums. Malgrat tot hem pogut gaudir d'uns dies on dins de les activitats programades s'ha fet una exposició cultural en la qual s'ha volgut fer un homenatge en record a les persones que a principis del segle passat varen donar alegria i nom al nostre poble. Molts d'aquells homes eren pagesos, miners, paletes, que en els seus moments d'esbarjo es reunien per tocar i fer música. Avui en dia, aquestes persones encara els tenim en el record perquè formen part de la història de cada família i de cada casa.

Tirant d'aquest fil, Albert Santaulària ha aconseguit recopilar tota una informació que, convenientment treballada, ha donat com a fruit la recerca de material per part de moltes famílies del poble, les quals han trobat a les seves golfes els records dels avis. Aquesta recerca ha tret a la llum la vida de molts instruments musicals que són autèntiques peces de museu, amb quasi 100 anys en alguns casos. S'ha incentivat a les famílies a buscar i tenir un motiu per tornar a parlar els uns amb els altres sobre com eren i què feien els nostres avantpassats. Els joves s'han adonat que al poble ja teníem bandes de música i feien "bolos" per la comarca i més enllà, travessant el riu per anar a Aragó. Crec que la gent del poble ha vist que és convenient mantenir i vetllar els nostres records, per tal de poder ensenyar a tothom que tenim un recorregut molt important.

És per estar ufanós de pertànyer a Almatret. Aquest sentiment és el que ens ha de donar ànims i força per estar orgullosos de la nostra història i del que la gent ha fet al nostre poble.

Cal seguir treballant per fomentar aquesta tasca en altres àmbits de la nostra societat, obrint els calaixos, trobant-nos amb els records i així sentir-nos part de la història d'aquest petit gran poble, la història d'Almatret.

Miquel Duaigües (casa Perdigot)

Abans de res, voldria agrair l'esforç realitzat per les persones que heu col·laborat tant amb l'aportació de material com de temps, per poder fer possible l'exposició-homenatge a les orquestres que van existir al nostre poble.

M'he quedat sorpresa amb la quantitat de documentació i d'instruments musicals que encara es conserven a les cases d'Almatret i que han fet possible que poguéssim gaudir d'aquesta exposició-homenatge. Vam poder visitar-la dels dies 26 al 29 de setembre, dintre dels actes de la Festa Major de Sant Miquel.

La música ambiental i la projecció de les fotografies ens van transportar a uns temps desconeguts per les noves generacions.

Estic completament convençuda que tant el meu pare, Adolfo, com la resta de músics n'estarien molt orgullosos i agraits.

I per acabar, agrair en especial l'esforç i les hores dedicades per l' Albert Santaulària.

Roser Suñé Arbonés

L'AJUNTAMENT INFORMA

1. Subvencions:

* S'ha dut a terme la resolució de les subvencions del PUOSC sol·licitades per a la realització d'obres del que serà el CIE (Centre d'Interpretació de les Energies), per al canvi de canonades d'aigua en un sector del poble, i per a les millores al bar de Les Piscines.

* També s'ha resolt la subvenció demanada a l'ACA (Associació Catalana de l'Aigua) per a millores en la captació d'aigua des del riu fins al poble, així com pels tractaments de L'ETAP (Estació de Depuració de Matèria Orgànica). Aquesta subvenció s'aplicarà a l'aigua de boca, no a la de les granges.

2. Medi Ambient:

* El DARP (Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca) tenia previst realitzar un tallafocs al camí de les Valladolcets fins arribar al riu. Per motius aliens a l'Ajuntament no s'ha pogut dur a terme. S'ha de tornar a iniciar el procés entrant a la Comissió l'informe per licitar i adjudicar els tallafocs del camí de les Valladolcets i el camí del riu (càmping). La previsió d'execució serà a finals del mes de febrer.

A partir de la confirmació de l'adjudicació, es podran iniciar els arranjaments d'altres camins que ho necessitin.

* Aigua de boca i reg del Segrià Sud: S'han iniciat converses amb el DARP i la Comunitat de regants per tal de reactivar els projectes de reg i subministrament d'aigua de boca.

3. Licitacions:

* S'han adjudicat les obres de reforma del bar de Les Piscines a l'empresa **Ramon Ruana Font** amb previsió d'acabar-les durant la segona quinzena de febrer de 2021.

Resta pendent de licitació la cuina del bar de Les Piscines, el canvi de canonades d'aigua dels carrers **Pou i La Bassa**, i el canvi de canonades de subministrament general (del riu al poble).

* S'ha adjudicat la gestió del càmping del riu a l'empresa **Pavel Kocka** per vint anys i per **1800€/any**.

4. Altres:

* Seguim a l'espera del procediment a seguir respecte al refugi de la Guerra Civil trobat a La Plaça.

* S'està ultimant l'expedient per tal que la casa, propietat de l'Ajuntament, situada al carrer **Baix** sigui d'ús públic.

* Últimament s'han rebut queixes sobre gossos que van sols i defequen en diferents llocs del nucli urbà. L'Ajuntament informa que existeix una normativa de la Generalitat de Catalunya on s'especifica que, per zones urbanes, han d'anar sempre lligats i els propietaris n'han de recollir les defecacions. Preguen que els propietaris del gossos respectin la normativa.

* Amb la finalitat d'adaptar-nos a la normativa vigent, qualsevol petició, canvi o obres de qualsevol característica que s'efectuïn dins de la propietat, s'ha de comunicar a l'ajuntament mitjançant els documents que podeu trobar a la Seu Electrònica del web del consistori.

SI TENIU QUALSEVOL DIFICULTAT A OBTENIR/OMPLIR ELS DOCUMENTS, PODEU PASSAR PER L'AJUNTAMENT ON SE US FACILITARÀ LA GESTIÓ ESCAIENT.

Juntament amb aquest nº de La Garbinada se us farà entrega d'un conte escrit per l'Hèctor Muñoz Bes, guanyador de la XII edició del Premi de la Mirada de Contes en la Categoria General. Segur que gaudiu d'una bona estona de lectura amb el conte "Enganys, croissants i malarone".

Moltes felicitats, Hèctor, i gràcies per compartir-lo.

Redacció: Núria Pujol, Fermín Esteban, Anna Estruch, Albert Santaulària, Pepita Vallés, Íngrid Teixidó, Maria Lluïsa Florensa

Coordinació: Íngrid Teixidó, Pepita Vallés, Anna Estruch Muntatge: Pepita Vallés Assessor Lingüístic: Hèctor Muñoz

Amb la col·laboració de l'Excl. Ajuntament d'Almatret

L'equip de La Garbinada us desitja

MOLT BONES FESTES!!!